

ŐSZINTE SZÍVVEL

Az idő már engem is
néha megzavar,
ha fájó magvak
vetkőznek lelkemben,
hogy fákká érve holnap
őszői hullajtsák levelüket
szálkás asztalomra.
Ilyenkor tenyeremben
hosszú éjszakákra
ringatom el fejem,
és őszinte szívvel
mondom el apámnak
keserű bűnömet.
Mert messze rohantam,
mikor szántani tanított,
hogy nekem ne kelljen végigballagnom
a barázdát ezerszer.
Eljegyeztem magamat a várossal,
bár sejtettem,
hogy apám nagy tenyere
az aszfalt mindenütt,
s hogy vasaltnadrágos lábam
két hatalmas kés.
Én mégsem féltem sokat lépni,
mert nem láttam, hogy az ő vére
festi cipőmet vörösre. —
Aratáskor pénzt csépeltem,
mosolyogva.
Nem éreztem könnyeit,
pedig ő sírt,
mert elvesztette fiát.
Ezt csak most tudom,
amint izmos nyaka
kettétört a járom alatt,
és utolsó pénzét
feladta címemre.
Ekéje azért tovább szánt
sajgó örömöm mezején,
mélly barázdát húzva
forgatja a földet.